

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΥΘΡΕΑ

καν οι τόφοι των γονιών μας βεηλωθήκαν.
Ο Πενταδάκτυλος μας στέρησε, ο Πενταδάκτυλος συνέφιασε, τα δέντρα μας μαράθηκαν, τα μυριστικά μας ξεράθηκαν, τα ζώα μας χάθηκαν.

Τίποτε δεν έμεινε όρθιο για να θυμίζει ό,τι αγαπήσαμε: την ιστορία και την παράδοσή μας, τις ομορφιές και τον πλούτο της γης μας.

Όμως! Η ελπίδα δεν σήστηκε... Ο πόθος για επιστροφή στην ελεύθερη γη δε μειώθηκε ... Η νοσταλγία μας τρώει τα στήθη ...

Εμείς μένουμε εδώ με την ψυχή μας και το χρέος μας. Χρέος για αδιάλειπτη πάλη ως το τέλος, ως την ιερή ώρα που ολόκληρο το νησί μας θα δικαιωθεί και θα ελευθερωθεί. Ως τότε που θ' αντιλαλήσουν οι καμ-

πάνες της Έλευθεριάς ως τα πέρατα ολόκληρης της Κύπρου...

Για τον αγώνα τούτο το σκληρό μας εμπνέει η ιστορία μας, ιστορία ευψυχίας και μεγαλείου.

Δεν το τραγουδά και ο ποιητής;
«Χρόνια σκλαβικιές ατέλειωτες
τομ πάτσον τζιαι τογ κλώτσον τους.
Εμείς τζιαμαί!
Ελιές τζιαι τερατσιές
πάνω στορ ρότσον τους».

Η μοίρα μας μάς όρισε να φυλάμε Θερμοπύλες, «ποτέ από το χρέος μη κινούντες». Πώς είναι μπορετό να ζήσουμε αλλιώς;

Χρίστος Ι Κολιός

Η γη η πατρική 7/8/75

*Πέτρες βαρειές σηκώνονται και μνήματα ανοίγουν,
τα βογγητά των ζωντανών με των νεκρών μας σμίγουν
και τρέμουν τα κονάκια μας, ραγίζουνε οι πέτρες
και τόπιασαν και τόκαναν τραγούδι τους οι λεύκες*

*Το αεράκι τ' απαλό, το μουσκομυρισμένο
που πάντα μας εδρόσιζε και μας περνούσ' η κάψα
τώρα το βλέπω κόκκινο, στα αίματα λυσμένο,
άγρια τόσο να φυσά που παρασέρνει τ' άστρα*

*Δεν κελαδούνε τα πουλιά σαν κελαδούσαν πρώτα,
τα σύννεφα χαμήλωσαν κι' αγγίξανε την γη,
κλαίνε κι' αυτά λυπητερά για την δική μας σόρτα,
κλαίνε κι' αυτά που χάθηκε η γη η πατρική*

*Κλαίνε την γη που χάθηκε, την γη την πατρική,
την γη αυτήν που έσκαψαν παππούδες και γιαγιάδες,
την γην που τώρα χάθηκε, γίνηκε τουρκική,
την γην μέσ' απ' τα χέρια μας που πήραν οι Αγάδες.*

*Του ισχυρού το δίκαιον είναι η αρπαγή
και τούτο εφαρμόζεται σε τούτη δω την γη
που αιώνες βασανίζεται κι' υπόφερε πολλά
και έθαψεν λεθέντες άπειρους για την ελευθεριά*

*Μα θα 'ρθη ώρα κι' η στιγμή, η ευλογημένη μέρα
που οι νεκροί θα σηκωθούν, πάλι να πολεμήσουν
και στα εδάφη πούχασαν να στήσουνε παντιέρα
και τότε ήσυχα κι' αυτοί, την γην αυτήν θα αφήσουν
και στα ουράνια τα ψηλά θα πάν' να κατοικήσουν*

Ανδρέα Αν. Παναγίδη